

грн..

Першочергове значення у створенні сприятливих умов для формування і функціонування технопарків має зацікавленість держави і органів місцевої влади, а оскільки реальні умови української економіки виключають можливість використання державою методів прямої фінансової підтримки, то було прийнято рішення використовувати непрямі методи, тобто різні форми податкових та митних пільг, наприклад сировина, матеріали, обладнання, комплектуючі та інші товари (крім підакцизних товарів), які не виробляються в Україні або виробляються, але не відповідають технічним характеристикам та міжнародним стандартам, при ввезенні в Україну для використання технологічними парками для виконання інвестиційних та інноваційних проектів звільнюються від сплати ввізного мита та податку на додану вартість. Але в новому Податковому кодексі не передбачено запровадження спеціального режиму оподаткування для окремих територій, а також для технологічних парків в Україні [2], що може призвести до браку коштів на закупівлю сировини, матеріалів та обладнання, які технологічні парки імпортують, а це в свою чергу призведе до зменшення обсягів виробництва інноваційної продукції, або й до невиконання проекту взагалі.

У цілому діяльність технопарку має сприяти формуванню моделі організації науково-дослідних, дослідно-конструкторських робіт і створенню виробництва високотехнологічної наукоємної продукції галузей вітчизняної промисловості зі збереженням гнучких методів державного регулювання та підтримки.

Література

1. «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» Закон України від 16 липня 1999 р. № 991-XIV [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/i_doc2.nsf/link1/ed_2006_01_12/an/8/t063333.html#8
2. Лист ДПА України від 4.10.2010 №10253/6/15-0116 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.dtkk.com.ua/show/2cid08332.html>
3. Іванишин В.В. Ефективність функціонування інфраструктури ринку техніки в Україні / В. В. Іванишин // Агросвіт. – 2011. - № 3. – С. 6-10.
4. Іванишин В.В. Роль держави в інвестуванні розвитку технологічного забезпечення аграрного сектора АПК / В. В. Іванишин // Інвестиції: практика та досвід. – 2011. - № 9. – С. 12-14.
5. Іванишин В.В. Розвиток та функціонування ринку технічних засобів для сільського господарства в Україні / В. В. Іванишин // Економіка АПК. – 2011. - № 3. – С. 78-82.

Ольга Дирбавка

аспірант,

НДІ "Укראгропромпродуктивність",

м. Тернопіль

ДЕМОГРАФІЧНО-ТРУДОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ СЕЛА

Рациональне і продуктивне використання трудових ресурсів значною мірою обумовлює ефективне господарювання та економічний і соціальний розвиток.

Розвиток нових сфер діяльності, істотні відмінності соціально – економічного розвитку міст та сіл зумовили значну міграцію у напрямку перших. Сучасні світові тенденції розвитку суспільного господарства характеризуються постійним збільшенням міського населення, яке в своїй переважній більшості зайнято в сфері обслуговування та промисловості. Відповідно йде процес зменшення питомої ваги

сільського населення, а отже кількісного складу працюючих, зокрема. Ця тенденція характерна як для всього світу, так і для України.

Аналіз сучасного стану зайнятості населення в Україні свідчить про наявність негативних тенденцій в використанні трудового потенціалу. Загалом, на фоні низької продуктивності праці залишається високий рівень залучення трудових ресурсів. Це обумовлено відсутністю державної політики в сфері зайнятості, низькою продуктивністю праці через недосконалу механізацію виробничих процесів та відсутність мотиваційних механізмів.

Раціональне використання трудових ресурсів передбачає планомірний їх розподіл по галузях виробництва і території країни, найбільш повне залучення працездатних до суспільно – корисної діяльності, досягнення ними найвищої продуктивності праці.

Використання трудових ресурсів у сільському господарстві має свої особливості. Це пояснюється різними причинами: розбіжність робочого і виробничого періодів, розірваність і складний зв'язок окремих технологічних операцій з кінцевими результатами виробництва, сезонний характер виробництва, залежність від природно - кліматичних умов і ін. В зв'язку з цим річний фонд робочого часу працівників сільського господарства в середньому не відповідає суспільно необхідному рівню. Відбувається перевищення зайнятості окремо взятого працівника і разом з тим з'являється група безробітних. Підвищення зайнятості супроводжується зниженням престижності сільськогосподарської праці та її різноманітністю і змінюваністю, що майже унеможливує можливість формування спеціалізації в контексті окремо взятого робітника, а людина, що вимушена виконувати багато різноманітних операцій не може бути високо продуктивною по визначенню.

Тобто, на сьогодні на дуже низькому рівні знаходиться організація праці, яка, як зазначають вчені – економісти, „виявляє практично безмежні резерви підвищення ефективності виробництва ” [1, с. 5].

Для підвищення ефективності зайнятості в сільському господарстві доцільне скорочення фонду робочого часу робітника та по можливості більша прив'язка працівника до певного виду виконуваної ним роботи. Необхідний рівномірний розподіл зайнятості по періодах року, який може досягатись шляхом створення допоміжних та переробних підприємств і залучення трудових ресурсів зі сторони в пікові періоди. Дане явище набуває особливої актуальності особливо в контексті істотного скорочення кількості працівників сільського господарства [2].

Для покращення ефективності використання основних складових ресурсного потенціалу та, опосередковано, збільшення виробництва продукції слід повести ряд заходів, які умовно можна об'єднати в три групи:

- перша група, так звана, техніко – технологічна, яка включає в себе якнайширше та науково – і економічно обґрунтоване застосування нової та уживаної техніки, устаткування, що дасть змогу:

- покращити рівень механізації виробничих процесів;
- поліпшити ефективність використання машинно тракторного парку;
- збільшити фондоозброєність праці;
- наростити енерозабезпеченість;

- друга, або менеджмент група, яка охоплює раціональну організацію виробництва та праці.

Її механізми та, водночас задачі полягають в тому, щоб поліпшити використання аграрного ресурсного потенціалу шляхом:

- раціонального використання робочого часу та максимально можливого використання всіх доступних трудових ресурсів;
- роботи з персоналом, направленої та створення дієвої мотивації праці,

моральної та матеріальної;

- поліпшення ефективності використання трудових ресурсів за рахунок зменшення сезонності має здійснюватись в двох напрямках: встановлення оптимальної та науково – обґрунтованої кількості працівників і збільшення зайнятості останніх в переробних виробництвах взимку;

- третя, або соціальна група, що характеризує соціально – економічний стан сільської місцевості, адже відповідним чином розвинута інфраструктура безпосередньо впливає на кількісні та якісні характеристики працівників аграрної сфери та на їх продуктивність.

Література

1. Економічна енциклопедія. У трьох томах. ТЗ/ Редкол.: Мочерний С.В. (відп. ред.) та ін. – К.: Видавничий центр „Академія”, - 2002.-952с.

2. Мельник С. І. Соціально – економічні проблеми відтворення та ефективного використання ресурсного потенціалу села. – К.: ННЦ ІАЕ, 2004. – 426с.

Оксана Доценко

к.э.н., доцент,

Александр Копрушков

студент,

Александр Нор

студент,

Севастопольский национальный технический университет,

г. Севастополь

ПРОГНОЗИРОВАНИЕ ДЕМОГРАФИЧЕСКОЙ СИТУАЦИИ В УКРАИНЕ

В настоящее время становится очевидной проблема демографической ситуации в Украине. Результаты анализа перспектив роста и снижения населения публикуются во многих экономических журналах и на интернетовских сайтах [1]. Это так называемые аналитические прогнозы, представляющие собой исследование закономерностей воспроизведения населения при определенных идеальных условиях. С помощью прогнозов такого типа можно показать изолированное влияние какого-то фактора (или группы факторов) на демографическое воспроизведение при определенных маловероятных условиях, которые, тем не менее, представляют научный или практический интерес. Аналитические прогнозы обычно имеют вид оценки параметров будущей демографической ситуации, выводимой на основе предположения о неизменности режима воспроизводства населения или определенных темпов его изменения. Хотя эти прогнозы не являются реалистичными, их результаты могут способствовать предотвращению возникновения негативных тенденций в государстве.

Так, по данным справочника «Мир в цифрах 2007», Украина занимает первое место в мире по показателю «наименьший прирост населения, 2004–2050», а к 2050 году, по прогнозам, убыль населения составит 21,8 млн чел. (45,2%), при общей численности 27,9 млн.чел. [2]. По недавнему прогнозу ООН, до 2050 г. численность населения Украины может уменьшиться на 15 млн. человек (о чем свидетельствует рис. 1) и составит 34,7 млн.чел. Аналитики связывают это с уровнем жизни украинцев, особенностями менталитета, соотношением мужского и женского населения и разницей в продолжительности жизни мужчин и женщин.

Мы попытались спрогнозировать ситуацию сами с помощью метода аналитического выравнивания, используя формулу линейного тренда [4]: